

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2469/2020
30.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ДП „ББ“ Превозно трговинско друштво са ограниченом одговорношћу ..., кога заступа Мирјана Секулић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 65/20 од 24.02.2020. године, у седници одржаној 30.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 65/20 од 24.02.2020. године у преиначујућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 326/16 од 24.09.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати за период од 14.10.2013. до 30.11.2017. године на име мање исплаћене основне зараде износ од укупно 5.052,79 динара, на име увећане зараде за минули рад за период 14.10.2013. до 17.11.2015. године износ од укупно 2.547,06 динара, на име увећане зараде за рад на дан празника који је нерадни дан укупно 23.306,33 динара, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду 14.10.2013. до 17.11.2015. године износ од укупно 1.200,00 динара и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора у периоду 14.10.2013. до 17.11.2015. године износ од укупно 1.200,00 динара са затезном каматом на појединачне месечне износе ближе описане у том делу изреке. Одбијен је тужбени захтев за исплату трошкова - дневница за време проведено на службеном путу у иностранство за период 14.10.2013. до 14.10.2015. године у износу од укупно 6.040,30 евра са затезном каматом на појединачне месечне износе ближе описане у том делу изреке. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 72.464,50 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 65/20 од 24.02.2020. године жалба тужиоца је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у побијаном одбијајућем делу тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између

обрачунатих и исплаћених трошкова за време проведено на службеном путу у иностранство за период 14.10.2013. до 14.10.2015. године исплати 6.040,30 евра на начин ближе описан у том делу изреке. Преиначена је и одлука о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиоцу поред већ досуђеног износа исплати још 75.586,50 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У преосталом делу жалба тужиоца је одбијена, а жалба туженог у целости одбијена и пресуда у побијаном усвајајућем делу потврђена. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплати 90.800,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у преиначујућем делу тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није учињена ни повреда из члана 374. став 1. ЗПП пред другостепеним судом јер другостепени суд није утврдио другачије чињенично стање од оног које је утврђено првостепеном пресудом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су 10.05.2011. године закључили уговор о раду којим су уговорили да тужилац заснива радни однос са туженим на неодређено време почев од 10.05.2011. године на радном месту возача теретног моторног возила, да нето зарада запосленог износи 95,00 динара по радном часу, да запослени има право на увећану зараду по основима из Правилника о раду и да накнада трошкова за време проведено на службеном путу у иностранство износи најмање у висини утврђеној посебним прописима. Тужилац је био запослен код туженог почев од 10.05.2011. до 20.01.2016. године, а фактички рад је обављао до 17.12.2015. године. Приликом исплата зарада тужиоцу није достављен обрачунски лист већ је од ВВ обавештење о уплати зараде и њеној висини добијао путем СМС поруке а на овај начин тужилац је позиван и да врати део зараде који је више уплаћен. Девизни део зараде тужиоцу је исплаћиван на девизни рачун. Приликом кретања на пут у иностранство тужилац је од туженог добијао 100 до 150 евра за трошкове шпедиције, ветерине и слично, а добијао је и картицу којом је плаћао трошкове горива и путарине. Тужени није водио евиденцију о присутности на раду за тужиоца. Туре које је тужилац возио код туженог трајале су у периоду од 15 до 20 дана, а након враћања са пута из иностранства тужилац је возио туре по Србији. Тужилац је радио и недељом, а у периоду док је био запослен код туженог користио је годишњи одмор.

Правилником о раду код туженог од 26.02.2006. године, његовим анексом од 13.05.2014. године, Правилником о раду од 20.08.2014. године и одлуком директора туженог о висини дневница за службено путовање у иностранство од 23.10.2014. године и њеним изменама од 22.04.2015. и 21.08.2015. године утврђени су елементи за обрачун и исплату основне зараде увећане зараде за дан празника који је нерадан дан, за рад ноћу, прековремени рад, минули рад, регрес за годишњи одмор, висину

дневнице за службено путовање у земљи и иностранству. Увидом у достављене прегледе обрачунате дневнице за службена путовања тужиоца у периоду од 17.10.2014. до 17.11.2015. године тужени је дневнице исплаћивао у складу са нормативним актима код туженог односно одлукама директора и то у периоду од 14.10.2013. до 01.11.2014. године када је Законом о раду било прописано да се накнада трошкова за службено путовање у иностранство утврђује у складу са посебним прописима у висини утврђеној Уредбом о накнади трошкова и отпремнина државних службеника, а од 01.11.2014. до 01.05.2015. године након измена Закона о раду, тако што је регулисано да се висина трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству утврђује актом послодавца, тужени је обрачун вршио у складу са одлуком директора и према достављеном списку земаља за које је утврђена висина дневнице. Од 01.05.2015. до 01.09.2015. године у висини од 55 евра за једну девизну дневницу за сваку земљу путовања, а у периоду од 01.09.2015. до 17.11.2015. године у висини једне дневнице утврђене одлуком директора.

Према налазу вештака, тужиоцу је у периоду од 14.10.2013. до 17.11.2015. године мање исплаћена уговорена основна нето зарада у износу од укупно 4.067,17 динара, зарада по основу минулог рада у износу од укупно 2.547,06 динара, увећане зараде за рад на дан празника који је нерадан дан у износу од укупно 23.306,33 динара, накнада за исхрану у току рада у износу од укупно 1.200,00 динара и регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 1.200,00 динара у појединачним месечним износима утврђеним у првостепеној пресуди. Обрачун накнаде трошкова за службено путовање у иностранство вештак је урадио у три варијанте. У првој варијанти за период од 14.10.2013. до 29.07.2014. године према Правилнику о раду код туженог и одлукама директора за цео утужени период према којој су тужиоцу дневнице у целости исплаћене. У другој варијанти, према Уредби о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника за период од 14.10.2013. до 29.07.2014. године када је изменама Закона о раду регулисано да се висина накнаде трошкова за службено путовање у иностранству утврђује према општим актима послодавца, односно туженог, сходно којој су тужиоцу у целости обрачунате исплаћене дневнице. Према трећој варијанти, обрачун је вршен према Уредби о накнади трошкова и отпремнина државних службеника („Службени гласник РС“ број 98/07) за период од 14.10.2013. до 14.10.2015. године односно до измене Уредбе. По овом обрачуну разлика између обрачунатих и исплаћених трошкова за службено путовање у иностранство износи 6.040,60 евра, а чији су појединачни месечни износи наведени у првостепеној пресуди.

Код овако утврђеног чињеничног стања, приликом одлучивања о делу тужбеног захтева у односу на исплату накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству, правилно је другостепени суд применио материјално право усвајајући тужбени захтев према налазу и мишљењу вештака који је урађен према Уредби о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника.

Према члану 14. тачка 3. уговора о раду од 10.05.2011. године закљученом између парничних странака, запослени има право на накнаду трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству у складу са посебним прописом.

Посебан пропис који се у том тренутку примењивао јесте Уредба о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 98/2017).

Имајући у виду да је уговором између парничних странака за исплату иностраних дневница уговорена примена посебног прописа, да је по том посебном пропису - Уредби о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника извршен обрачун и утврђена висина ове накнаде, то је правилно другостепени суд ове износе досудио тужиоцу, закључујући да је тужени исплатом ове накнаде по одлуци директора, тужиоцу дао мање права од права уговорених закљученим уговором о раду (повреда члана 8. Закона о раду).

Супротно ревизијским наводима, без утицаја је каснија измена Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/14) који је у примени од 29.07.2014. године, а којим су брисане речи: „најмање у висини утврђеној посебним прописом“. Због измена закона, тужени је са тужиоцем могао закључити анекс уговора о раду и одредити да се висина ове накнаде одређује у складу са општим актом послодавца. Наведени анекс тужени није доставио у току поступка, нити је на њега указивао, па је без утицаја на правилност одлуке његово достављање у ревизијском поступку (у поступку по ревизији, као и у поступку по жалби није дозвољено достављати нове доказе). С тим у вези нису основани ревизијски наводи којима се указује да би другостепени суд, да је отворио расправу, утврдио да је дошло до измене уговора о раду у делу којим се регулишу иностране дневнице јер тужени ни у одговору на тужбу, ни у току поступка ни у изјављеној жалби није доставио анекс уговора о раду на који се позива.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић